

Από την Ιταλία τη χώρα των μυστικών υπηρεσιών που έχουν παρεκτραπεί

του Claudio Feliziani

Τίποτα δεν μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο στην ιστορία της χώρας από την οποία προερχόμαστε, την Ιταλία, ούτε οι συνταγματικές αξίες, ούτε η δημοκρατική τάξη της Ιταλικής Δημοκρατίας που γεννήθηκε από την πτώση του φασισμού. Μια ιδιαίτερα περίπλοκη σχέση μεταξύ του ιταλικού κράτους και των πολιτών του θα αποτελέσει αντικείμενο προβληματισμού που θέλουμε να δημοσιοποιήσουμε με την ευκαιρία μιας πολύ σημαντικής επετείου.

Πριν από 40 χρόνια στις 2 Αυγούστου 1980 στις 10:25 μια μεγάλη ποσότητα εκρηκτικών που περιείχε μια εγκαταλελειμμένη βαλίτσα σε μια αίθουσα αναμονής του σταθμού της Μπολόνια εξερράγη με αποτέλεσμα να καταρρεύσει μια πτέρυγα του κτηρίου και να πέσει πάνω σε ένα τρένο που βρισκόταν σταματημένο πάνω στις ράγες, σκοτώνοντας 85 και τραυματίζοντας 200 άτομα.

Καταρχάς, εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στο Σύνδεσμο των οικογενειών των θυμάτων της σφαγής ο οποίος διαδηλώνει σήμερα στην Bologna, και που ακόμα, μετά από 40 χρόνια, εξακολουθεί ακούραστα να παλεύει για να μάθει την αλήθεια για τους υποκινητές, . <https://www.stragi.it/>

Τον Ιανουάριο του 2020, το ιταλικό σύστημα δικαιοσύνης δεν έχει ακόμα βρει τους ενόχους, ενώ έχει εκδώσει απόφαση για την καταδίκη του τελευταίου από τους φερόμενους φυσικούς αυτουργούς που ανήκουν σε μια ακροδεξιά ένοπλη οργάνωση – τις αυτοαποκαλούμενες NAR – Επαναστατικές Ένοπλες Δυνάμεις – που μέχρι σήμερα συνεχίζουν να αρνούνται ότι έβαλαν τη βόμβα. Για να μάθουμε την αλήθεια για τους οργανωτές και τους εκτελεστές, θα πρέπει να περιμένουμε μια ακόμα δίκη. Το μόνο πράγμα που

έχει ήδη διαπιστωθεί στο δικαστήριο είναι ότι η φασιστική οργάνωση ενήργησε σε στενή συνεργασία με τις Μυστικές Υπηρεσίες του Ιταλικού Κράτους και ότι προστατεύθηκε και χρηματοδοτήθηκε από την Μασονική Οργάνωση Propaganda 2.

Εν τω μεταξύ, όμως, χωρίς να χρειάζεται να περιμένουμε τις αποφάσεις μιας νέας δίκης – η οποία θα έχει τώρα μια πιο ιστορική παρά δικαστική αξία, εξαιτίας της ηλικίας των εμπλεκόμενων ανθρώπων – αυτό που ήδη γνωρίζουμε μας επιτρέπει να κάνουμε κάποιες παρατηρήσεις. Η πρώτη είναι ότι ΤΟ ΑΠΟΚΑΛΟΥΜΕΝΟ “ΜΑΥΡΟ ΚΟΥΤΙ” χάνεται ΣΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΣ.

Για δεκαετίες μετά την πτώση του φασισμού, πράκτορες και αξιωματικοί λάμβαναν μισθούς από το ιταλικό Υπουργείο Άμυνας, κι αυτοί όχι μόνο δεν αρνούσαν την πίστη τους στο φασιστικό καθεστώς, αλλά συνέχισαν έναν εμφύλιο πόλεμο χαμηλής έντασης εναντίον ενός σημαντικού μέρους του ιταλικού πληθυσμού, εκείνου που θα ήθελε να ζήσει τη ζωή του κάτω από μια αριστερή κυβέρνηση, που πίστευε στο PCI* ή αγωνίστηκε σε συνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις. Αυτό το μέρος του ιταλικού πληθυσμού, από τη θεσμική αριστερά έως τη ριζοσπαστική αριστερά, βρέθηκε να είναι στρατιωτικός στόχος σε έναν μη συμβατικό πόλεμο.

Από την πτώση του φασισμού στην Ιταλία έως το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, «ένα μυστικό δίκτυο λειτουργούσε στην Ιταλία, αποτελούμενο από πρώην αξιωματικούς της Δημοκρατίας του Salò, πρώην αξιωματικούς πιστούς στον Badoglio, επιχειρηματίες, βιομηχάνους, μέλη των πολιτικών και οικονομικών κύκλων, του υποκόσμου και του οργανωμένου κοινού εγκλήματος. Το δίκτυο αυτό χρησίμευε ως σύνδεσμος μεταξύ ανώτερων στην ιεραρχία πολιτικών, στρατιωτικών και μυστικών υπηρεσιών, σε μια αντικομμουνιστική σύμπραξη. ”

Θεωρία συνωμοσίας; Όχι, αυτό γράφει ο Antonio Cornacchia, πρώην συνταγματάρχης (τώρα συνταξιούχος στρατηγός) των στρατιωτικών μυστικών υπηρεσιών στα απομνημονεύματά του στα

οποία μιλάει για το “Noto Servizio”, ανεπίσημη δομή της μυστικής στρατιωτικής υπηρεσίας. Ο Antonio Cornacchia δεν είναι εξαιρετικά σημαντικό πρόσωπο (ούτε καν εξαιρετικά έξυπνος), αλλά ένας από τους πολλούς. Ουσιαστικά δηλώνει ότι στην καριέρα του, κατά τη διάρκεια της θητείας του στο ιταλικό κράτος, έχει υπακούσει μόνο στη μασονική οργάνωση, τη Propaganda 2 που διηύθυνε εκείνα τα χρόνια ο Licio Gelli. Στη δίκη του 2020 επιβεβαιώθηκε ότι αυτή η οργάνωση είχε χρηματοδοτήσει τις NAR – Επαναστατικές Ένοπλες Δυνάμεις.

Μετά την σφαγή της Bologna τα αυταρχικά σχέδια της πενταετίας 1969-1974 για πραξικόπημα στην Ιταλία – που ονομάζονταν “στρατηγική έντασης”, με βάση την εξίσωση: Κατάσταση εξαίρεσης / αύξηση της ζήτησης για δημόσια τάξη / αυταρχική σύσφιξη – ανήκαν πλέον στο παρελθόν.

Σε σύγκριση με τις σφαγές του Milano, της Brescia, της Gioia Tauro, του αρχηγείου αστυνομίας του Milano και του τρένο Italicus, η σφαγή της Bologna φαίνεται να συμβαίνει τη στιγμή μιας αλλαγής στρατηγικής σε ένα ιδιαίτερο διεθνές πλαίσιο. Μετά το τέλος του στρατιωτικού καθεστώτος στην Ελλάδα, του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, του Φράνκο στην Ισπανία, τώρα πια στην Ευρώπη οι στρατιωτικές δικτατορίες έχουν φτάσει στο τέλος τους. Εγκαταλείπονται για πάντα τα σχέδια για μια πιθανή επιστροφή του φασιστικού καθεστώτος, και αρχίζει να εφαρμόζεται μια στρατηγική αδειάσματος των δημοκρατικών θεσμών, που ασκείται από λόμπι, που εναλλάσσονται στην κυβέρνηση και φαίνεται να μοιράζονται όχι μόνο μια παρόμοια κυβερνητική κουλτούρα αλλά και μερικές φορές τα ίδια προγράμματα συνταγματικής «μεταρρύθμισης».

Το PCI, το μεγαλύτερο κομμουνιστικό κόμμα της Δύσης, επέλεξε τη γραμμή της «προοδευτικής δημοκρατίας» και υπερασπίστηκε τους θεσμούς της Ιταλικής Δημοκρατίας (το πόσο αυτή η επιλογή ήταν ελεύθερη συζητιέται ύστερα από το μάθημα που έδωσε το πραξικόπημα της Χιλής του 1973). Στην πραγματικότητα φασιστικοί μηχανισμοί, εγκατεστημένοι στο ίδιο το ιταλικό κράτος, αυτοί που εξακολουθούσαν να ανταποκρίνονται στα ίδια

ταξικά συμφέροντα που είχαν στείλει τον Μουσολίνι στην εξουσία, κατάφεραν να οδηγήσουν τελικά στον εκμηδενισμό το μαζικό κομμουνιστικό κόμμα, για μια «σταθεροποίηση της κοινωνίας υπό μια έννοια συντηρητική».

Στο Βερολίνο σήμερα 2 Αυγούστου θα έχουμε μια συζήτηση στην οποία έχουμε προσκαλέσει τον ιστορικό Aldo Giannuli που έχει γράψει το βιβλίο “Από τον Τζέλι στον Ρένζι μέσω του Μπερλουσκόνι”.

Ξεκινώντας από την παρατήρηση ότι η έμφαση στις εγκληματικές πτυχές έχει επισκιάσει τις πολιτικές πτυχές, ο Giannuli επικεντρώνεται και στις ιδεολογικές συγγένειες των διαφόρων πολιτικών παραγόντων σε σχέση με το «Σχέδιο της δημοκρατικής αναγέννησης» της μασονικής στοάς P2, ακόμη κι αν δεν υπάρχουν άμεσες σχέσεις μεταξύ τους. Το αποτέλεσμα είναι μια πολύ εντυπωσιακή εικόνα, από την οποία θα μπορούσαμε να αντλήσουμε χρήσιμα πολιτικά διδάγματα.

<https://ricerca.repubblica.it>

* Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα